

[Røtzler Møller.]

De eneste grupper, der holdes uden for en indkomstpolitisk ramme, er personer, som modtager mere eller mindre offentlige ydelser som erstatning for lønindtægt, her i forbindelse med arbejdsløshed og sygdom – de to dele, vi har med i vores forslag. Det finder vi egentlig er forkert, og det er derfor, vi gerne vil have dette forslag fremmet, så alle kommer ind under den samme indkomstpolitiske ramme. Vi finder, det er galt, at vi i den kommende periode, hvor augustforliget løber, vil få en stigning i arbejdsløshedsunderstøttelsen vel nok på ca. 12 pct., hvor de lønmodtagere, der er i arbejde, kun får en stigning, der andrager det halve, for så vidt augustforliget holder. Jeg er bange for, at hvis vi ikke får ensartede rammer, vil de, der er i arbejde, ikke vise den løn-tilbageholdenhed, vi har brug for. Jeg vil gerne gøre især ministeren opmærksom på, at vi jo desværre på arbejdsmarkedet ser lønkrav, som bliver fulgt op med strejker, og som netop har baggrund i, at andre udenfor får en høj understøttelse; derfor er der altså en sammenhæng i tingene.

Men jeg vil også gerne sige til mange ordførere her i dag, at venstre ikke tror, folk i almindelighed vægrer sig ved at arbejde; vi vil gerne afvise det, hvis nogen skulle tillægge venstre det synspunkt. Venstre tror, at folk finder det naturligt, at der skal være et incitament for at ville i arbejde og for at blive i arbejde. Det, der er forkert, er nok det beregningsprincip, vi anvender i dag med dagpenge udregnet efter et løngennemsnit. Vi burde nok lægge os efter en dagpengeberegning i forhold til de store overenskomstområders normal- og minimumsbestemmelser, for som forholdene er i dag, vil der være nogle, for hvem dagpengesatsen egentlig er en god erstatning for løn, medens den for andre giver en meget ringe dækning, og det viser ministerens tal jo også, som det blev nævnt i ministerens tale.

Derfor vil jeg sige i forbindelse med spørgsmålet om overgangsordningen – ministeren spurgte, hvad vi vil gøre om to år – at vi gerne vil åbne for en diskussion om, hvordan vi kan få ændret det nugældende system. Som udgangspunkt for en diskussion forestiller vi os en generel understøttelse, som står i forhold til og reguleres i forhold til den på arbejdsmarkedet gældende normal- og minimumsløn, og at vi oven på det bygger et individuelt system omkring den enkelte person, der selv skal kunne

bestemme det pågældende tillægs størrelse, og i hvor langt tidsrum den enkelte vil have en højere lønandel end det generelle beløb. Det, der er galt i dag, er, at det gældende system i og for sig medfører, at den, der har forladt en arbejdsplads med f. eks. 35 kr. i timen, har svært ved at forstå, at han nu skal påtage sig et overenskomstdækket arbejde til den overenskomstmæssige løn, der måske ligger en tikroneseddel derunder i dag, og det kan man jo komme ud for. Det er det, folk har meget svært ved at forstå, og derfor tror jeg også, vi må gøre os klart, at vi ikke alle er sikret et bestemt lønniveau, og at det altid skal gå fremad. Jeg håber, at vi med partierne i arbejdsmarkedsudvalget kan få en åben diskussion om disse ting.

Jeg vil gerne sige noget specielt til nogle af ordførerne. Ministeren nævner spørgsmålet om efterslæb. Jeg har kigget forarbejderne igennem til den lovændring, der skete i 1969, tror jeg det var, og dér nævner man ikke ordet efterslæb i forbindelse med reguleringen. Den regulering, der sker en gang om året, og den måde, det udregnes på med et maksimum på 90 pct. nu, er vel bare et udtryk for, hvordan man skal fastsætte højden, og ikke for, at der herefter er et eller andet efterslæb, der skal inddækkes. Det ville være farligt at fastslå noget sådant, for vi ville få så mange efterslæbsbetragtninger og kompensationskrav, hvis vi fulgte det princip, at vi næsten kom i ulykke, og det er måske netop det, vi gør.

Til fru Inge Fischer Møller må jeg sige, at vi ikke deltager i hetzen mod de arbejdsløse, vi tror ikke, folk i stort tal vægrer sig ved at arbejde. Der er nok nogle, der gør det, og det ser man jo også på i de enkelte kasser, men det er, som om systemet godt kan bakke det synspunkt op, som jeg nævnte før. I øvrigt må jeg bedrøve fru Inge Fischer Møller med, at vi altså ikke tager forslaget tilbage. Vi håber på at få en god og livlig diskussion i arbejdsmarkedsudvalget.

Hr. Hölge er gået; det var kedeligt, for jeg ville også gerne ligesom hr. Ninn-Hansen have taget fat på hr. Hölges bemærkninger, men det kan jeg jo så gøre i arbejdsmarkedsudvalget.

Jeg vil gerne sige til hr. Gert Petersen, som også er gået, at vi absolut ikke påberåber os augustforliget – og det var hr. Ninn-Hansen også inde på – nej, det gør vi ikke, ikke med den aftalte lønramme, og det ved hr. Ninn-Hansen udmærket godt, for de konservative